

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: **D.**, nar. X. v obci N., naposledy bytom v zahraničí: N., zastúpený Centrom právnej pomoci (Kancelária Bratislava), Námestie Slobody 12, Bratislava proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Bratislava, Pivonková 6, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-340-26/PO-Ž/2008 zo dňa 29. októbra 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz 77/2008-39 zo dňa 20. mája 2009 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu Bratislave č. k. 9Saz 77/2008-39 zo dňa 20. mája 2009 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. ČAS: MU-340-26/PO-Ž/2008 zo dňa 29. októbra 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z o azyle a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl,

podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 mu neposkytol doplnkovú ochranu a rozhodol, že v jeho prípade neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Bangladéšu. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu, doplnkovej ochrany a pre rozhodnutie o prekážkach vyhostenia do krajiny pôvodu podľa osobitného zákona. Krajský súd dospel k záveru, že odporca v napadnutom rozhodnutí správne a dostatočným spôsobom zistil a vyhodnotil skutkový stav veci. Stotožnil sa s názorom odporcu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal opodstatnenosť ani existenciu obáv a ani prenasledovanie z dôvodu prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine.

Krajský súd uviedol, že skutočnosti uvádzané navrhovateľom v priebehu azylového konania sa javia ako neopodstatnené z hľadiska bezprostredného ohrozenia navrhovateľa pri zotrvaní v krajine a nasvedčujú iným pohnútkam navrhovateľa v žiadosti o udelenie azylu, než aké sú dôvody na udelenie azylu podľa Ženevského dohovoru a potvrdzujú záver, že v jeho prípade nie sú splnené podmienky pre udelenie azylu podľa § 8 alebo § 10 zákona o azyle.

Za vecne správne považoval krajský súd aj rozhodnutie odporcu o neudelení doplnkovej ochrany, pretože okolnosti uvádzané navrhovateľom počas konania nemožno hodnotiť ako vážne dôvody pre domnienku, že by navrhovateľovi v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu hrozilo vážne bezprávie charakterizované zákonom o azyle (§ 2 písm. f/ zákona o azyle).

Krajský súd sa napokon stotožnil aj so závermi a zisteniami odporcu o tom, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti brániace jeho návratu do krajiny pôvodu z dôvodov ustanovených v § 58 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov.

K námietke nedostatočne zisteného stavu veci krajský súd uviedol, že nie je povinnosťou odporcu za navrhovateľa vyhľadávať iné dôvody žiadosti o azyl. Ak sa teda odporca zaoberal v azylovom konaní iba dôvodmi, ktoré navrhovateľ prezentoval, pričom

vyhľadal a do spisu založil správy o krajine pôvodu navrhovateľa, súvisiace tak s udaným dôvodom odchodu navrhovateľa z domovskej krajiny, ako aj správy o bezpečnostných rizikách jeho návratu, postupoval zákonným spôsobom.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci uviedol, že sa stotožnil s právnym názorom odporcu, že navrhovateľ nesplnil podmienky udelenia azylu. Navrhovateľ uviedol, že mal byť členom politickej strany „Jobe Lige“, neskôr uviedol stranu Bangladesch Awami League (BAL). Podľa správ o krajine pôvodu, strana „Jobe Lige“ v Bangladéši nejestvuje. Podľa krajského súdu už uvádzanie príslušnosti k strane, ktorej názov navrhovateľ nevedel ani presne uviesť, resp. uvádzanie rôznych názvov politických strán, ktorej mal byť členom, nasvedčuje nedôveryhodnosti navrhovateľa. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na uvádzanie rôznych údajov, ktoré rozdiely sú zjavné porovnaním jednotlivých výpovedí navrhovateľa (napr. údaje o osobnom stave, o zamestnaní, mesačných príjmoch, adrese bývalého bydliska, neznalosť cieľov politickej strany ktorej mal byť členom).

S poukazom na navrhovateľom opísaný príbeh (i keby bol pravdivý, čo je sporné, vzhľadom na nedôveryhodnosť navrhovateľa), podľa krajského súdu navrhovateľ nenaplnil - nepreukázal existenciu opodstatnenosti svojich prípadných obáv, ako ani perzekúciu z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle.

Navrhovateľom prezentované vyhrážky členov BNP nenapĺňajú znaky perzekúcie, ako je charakterizovaná v § 2 písm. d/ zákona o azyle. Takisto podľa krajského súdu absentuje opodstatnenosť navrhovateľových obáv, keďže nič nenasvedčuje tomu, že tieto vyhrážky aj mali byť uskutočnené a navyiac , že tieto vyhrážky mali súvisieť iba s tým, aby sa stal členom BNP nesvedčí perzekúcii z politických dôvodov. Krajský súd tiež poukázal na to, že navrhovateľ tieto skutočnosti neoznámil polícii, ani sa o to nepokúsil, pričom bez povšimnutia nemohlo zostať, že po vyhrážkach mal 4 - 5 mesiacov bývať u svojich svokrovcov, kde nemal žiadne problémy.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý vyjadril nesúhlas s rozhodnutím krajského súdu, nakoľko sa domnieva, že spĺňa podmienky pre udelenie azylu. Poukázal na to, že už v azylovom konaní uvádzal, že je členom strany Bangladesh Awami League (BAL), ktorá bola pod vplyvom strany BNP. Vláda v krajine pod vplyvom BNP prísne obmedzovala slobody vyjadrovania, združovania a zhromažďovania. Navrhovateľ

sa neobrátil na políciu, pretože armáda hoci len pre malé priestupky obmedzovala ľudské práva a bezpečnostné zložky používajú tak ako sa uvádza v správach o krajine, neprimerané násilie. V súvislosti so súčasnou situáciou v krajine pôvodu, navrhovateľ poukázal na niektoré informácie o krajine pôvodu s odkazom na ich zdroj.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že spĺňa podmienky pre udelenie azylu resp. doplnkovej ochrany.

Na základe uvedeného navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že navrhol rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. októbra 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 8 písm. a/ zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle (účinného do 30.11.2008) ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/).

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu. 9a)

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov, cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu,

v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin 21) a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ

o krajine pôvodu (Správa MZV USA, Správa Amnesty International 2008 - Bangladéš, vydaná 28.5.2008, Správa o krajine pôvodu - Bangladéš vydaná United Kingdom 31.8.2007, Správa IRB Kanada - Bangladéš: členské doklady vydané Awami League z 27.7.2006, informácie získané z Odboru dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce za rok 2008) z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 19.6.2008 navrhovateľ uviedol, že o azyl žiada z politických dôvodov, nakoľko bol členom politickej strany Jobe Lige. Členovia strany Bangladesh Nationalist Party chceli, aby prestúpil do ich strany, inak ho vraj zabijú. Tieto problémy sa začali začiatkom roku 2007, keď ho členovia uvedenej strany napadli a vyhrážali sa mu zabitím, ak k nim neprestúpi. Bolo to na ulici v rodnej obci, cestou do práce. Na pomoc mu pribehol kamarát, vďaka ktorému sa mu podarilo ujsť. Niekedy v mesiaci máj - jún ho vo večerných hodinách napadli doma v rodnom dome členovia strany BNP a vyhrážali sa mu zabitím, ak k nim neprestúpi. Na druhý deň zavolať bratovi, ktorý mu vybavil cestu na Slovensko.

Na otázku, či napadnutie členmi strany BNP nahlásil polícii, odpovedal, že na polícii nebol, nepomohla by mu, lebo strana BNP je vo vláde. V krajine sa neobrátil na nikoho so žiadosťou o pomoc, lebo by mu nikto nepomohol.

Zo zápisnice z pohovoru zo dňa 23.10.2008 vyplynulo, že navrhovateľ uviedol, že od roku 1995 bol členom strany Bangladesh Awami Lig. Nevedel odpovedať na otázku, čo bolo jej cieľom, tvrdil, že v rokoch 2002 až 2007 bol miestnym predsedom pre oblasť Bangdda. Jeho úlohou bolo riešiť rozličné konflikty medzi členmi strany, informovať členov strany a organizovať mítingy.

Odporca v rozhodnutí, ktorým neudelil navrhovateľovi azyl, poukázal na to, že v prípade navrhovateľa sa nejednalo o prenasledovanie z dôvodov taxatívne vymedzených v zákone o azyle. Vyhrážanie sa členmi strany BNP nebolo možné kvalifikovať ako perzekúciu v zmysle zákona o azyle, ale išlo o konanie jednotlivcov kriminálneho charakteru, ktoré malo byť riešené cestou oficiálnych orgánov krajiny, v prvom rade polície ako orgánu činného v trestnom konaní. Tieto orgány však navrhovateľ o pomoc nepožiadali. V prípade

navrhovateľa podľa odporcu nemožno hovoriť o prenasledovaní z dôvodu uplatňovania svojich politických práv a slobôd a nemožno hovoriť ani o prenasledovaní za politické názory, pretože navrhovateľ mal byť členom politickej strany Jobe Lig resp. členom a neskôr predsedom politickej strany AL, avšak v oboch prípadoch sa jedná o legálne politické strany, AL je dokonca jednou z dvoch politických strán v Bangladéši a ani jedna z nich nie vládnucim režimom zakázaná. Odporca vyjadril presvedčenie, že navrhovateľ požiadal o azyl z ekonomických dôvodov, nakoľko v zápisnici o podaní vysvetlenia zo dňa 30.5.2008 ako aj v zápisnici zo dňa 17.6.2008 uvádzal, že na Slovensku by si chcel nájsť prácu, zarobiť peniaze pre seba rodinu, pričom o azyl požiadal až potom, ako mu reálne hrozilo vyhostenie z krajiny. Navyiac o azyl nepožiadaval v Poľsku ani bezprostredne po vstupe na územie SR. Odporca tiež poukázal na rozdielnosť výpovedí navrhovateľa, keď najskôr tvrdil, že je členom strany Jobe Lig a neskôr tvrdil, že je členom strany AL.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany odporca uviedol, že u navrhovateľa sa ani jedna z možností vážneho bezprávia nepreukázala a ani nepotvrdila, rovnako nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako prekážku jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadala udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné pre udelenie azylu

na území Slovenskej republiky a navrhovateľovi azyl neudelil, nepochybil, a krajský súd dôvodne považoval rozhodnutie odporcu z týchto dôvodov za zákonné.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu strachu pred neznámymi osobami (členmi strany BNP), ktorí sa mu mali vyhrážať zabitím ak neprestúpi do ich strany. Na štátne orgány so žiadosťou o pomoc sa neobrátil.

Nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu, pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o strachu pred príslušníkmi politickej strany BNP by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými útokmi uvedených osôb.

Navrhovateľom popísané problémy s neznámymi osobami (členmi strany BNP) nebolo možné považovať za zlyhanie verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany ani neobrátil.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z ktorých je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci nebolo ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolací súd k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Bangladéšu podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle. Najvyšší súd Slovenskej republiky v podrobnostiach na tento správny záver odkazuje. Je potrebné tiež zdôrazniť, že existenciu prekážky vyhostenia podľa osobitného predpisu posudzoval odporca správne nie k dobe, kedy navrhovateľ krajinu opustil, ale k dobe svojho rozhodnutia a v postupe odporcu a jeho záveroch nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje, pričom

považuje za dôležité zdôrazniť, že odporca ani krajský súd nepochybili, keď dôvody navrhovateľa, pre ktoré sa obáva návratu do krajiny pôvodu, (strach pred príslušníkmi strany BNP), nevyhodnotil odporca vzhľadom na nepreukázanie relevantnosti takýchto dôvodov, nielen pre udelenie azylu, ale ani dôvodov pre udelenie doplnkovej ochrany, **pričom nebolo spochybnené, že politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa účinnej ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi, pokiaľ by navrhovateľom tvrdené prenasledovanie zo strany miestnej polície pokračovalo aj po jeho návrate do krajiny pôvodu.**

Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu, doplnkovej ochrany a rozhodnutí o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa osobitného zákona bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 20. októbra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová